

NOVINE

Pobožen, družbeni, pismeni list za vogrske slovence.

PRIHÁJA VSAKO NEDELO.

Cena Novin je na leto:

Doma 3 K.
v Ameriko 6 K.

Dobijo se
Novine, Marijin list i Kalendar Srca Jezušovoga pri
KLEKL JOŽEFI,
vpok. pleb. v Čerensovcih,
Cserföld, Zalamegye. Naročnina i dopisi se tudi k tomi
moro pošilati.

za naročnike Marijinoga lista, je Novin cena če
se jih od štirih več na eden naslov pošila, doma 2 K.
v Ameriko vsakom na njegov naslov 5 K.
Cena ednoga falata je domá za naročnike Marijinoga
lista 4 filere, za nenaročnike 6 filerov.

„Zaistino je prorok.“

Israelci so pravili to, kak nam svedoči evangelium sv. Jánoša v VI. poglavji. Pravili so pa te, kda so se nasitili z petérih ječménih krühov i dveh rib.

Vnoge dní so ga poslušali, gledali čüda, štera číni pa je tá reč ne vövdánila z njih, líki kda so si napunili žalodce z čüdivitno povnoženov hránov, te so spoznali v njem pro-roka, „kí má príti na svet“, celo za krála bi ga postavili, či on ne bi odišeo na breg zpred njihovih oči.

Pa je dnes ne tak? Vsakomi je tisti bog, ki njemi krüh dáva. Právoga Bogá malo líudi poštüje prav. Moli pa v církev hodi vnogi tudi samo záto, ka bi se rad najo.

Poznao sam líudi, šterim je bilo najvékše bláženstvo na sveti: najesti se. Za to je vse drúgo tá dao kak Ežau svojo pravico prvorojenstva za edno skledo léce.

Pa sv. pismo nasprotno svedoči. Tam čtémo reči: „Dobra je molitev s postom, ár po njoj nájdemo smilenje pa žítek vekivečni.“

Jezuš sam pravi sküšnjavci svojemi: „Ne živé človek iz samoga krüha.“

Zglédov vnogo mámo v sv. písmi za post. Israelsko lüstvo je dobilo zapovedi posta pa je zvün toga ešče posebno oblúbilo Bogi postne dnéve. Od apoštolov je Jezuš velo, ka se bodo mogli postiti. Sv. maticérkev ostro zapovedáva poste vsem, kí so ne posebno obteženi z delom.

Svéci so se vsi radi postili. Vnogi so v celom življenji ne vžívali drúgoga, kak krüh pa vodo od začétká svoje popunosti.

Záto ne more biti to prav, či što samo tistoga poštüje, što njemi krüh dá.

So vékša vesélja za človeka tudi, kak je to, ka se lahko naje, ali napijé.

Jesti pa píti je živinsko vesélje. To zná živád tudi. Za tem ide vsaka stvar. Rozúmen človek pa more nateliko poštüvatí dúšo svojo, ka de dúševna vesélja za prednješa držao, kak so telovna.

Nájvékše dúševno vesélje bi moglo bíti za človeka, ka zná, ka ga Bog líubi. Neduzne dúše se morejo veselíti neduznosti svojega srcá ino v tom vesélji čuvati ograček jákosti v sebi, kak čuva skrbna vertinja svoje korine od mraza. Spokorniki bi se pa tomi mogli veseliti, kaje je Bog ne spomoro za časa njihovih grehov, nego je počakao ino njim je dao miloščo práve pokore.

To vesélje si správlajmo. V tom vesélji se radújmo. To nam more bíti prva skrb, ka mo čuvali dúše svoje tak, ka to vesélje ostáne pri nas.

V míri, v boji, v zdrávji — betegi, v siromaštvi, ali bogástvi, síti ali lačni vsíkdár se tomi veselmo, ka nas Bog naš vídi, pozna, rad má, čuva ino nas po vsej potáj žítka našega proti svojim svétim nebésam vodi.

Bojna.

Na pamet mi prido v tom spokornom postnom časi Gospodove reči. „Če se ne te pokorili, vsi se pogübite.“ Vojaki se pokorijo hoteč-nehoteč. Trpijo dosta za svoje grehe. Blaženi je tisti vojak, šteri v tom spokornom dúhi prenaša težave vojaškoga stana. Če je ne v smrtnom grehi, zaistino si obslúži odpüščanje vnogih časnih kaštig, mo-goče še celoga purgatoriuma ali vic. Mi doma željno segamo po Novinah, da bi zvedili kaj od vojne. Dobro je to, ali to najpotrebnejše je zvediti za pokoro vojakov i jo nasledüvati. Istina, ka mi tü doma tudi desetkrat več

trpimo, kak inda, ali li dosta menje, kak vojaki pa tudi ne vsi. Vojakov pokora nas naj pobüdjáva, ka mo svoje menjše nevole mirno prenašali, ki jih pa nemamo, mo si radovoljno nakladali post, miloščino, posebno pa molitev za pokoreče se naše vojake, naj njim ta ostra pokora v hasek dúševni bo. Spokorni čas naj té sad obrodi. Naj ne bo slovenca, ki ne bi v tom postnom časi najmenje edne križne poti opravo za naše vojake.

Poročila z bojišč so sledeča:

Francozko bojišče. Nemci so samo 4 kilometre od železnice, štera vozi z Verduna v Pariz, da jo lahko obstrelávajo. *Verdun* so nemške bombe vužgale. — Na prekopi *La Manche*, šteri leži med Anglijov i Francijov, se je voznja z ladjami pretrgala za volo nemških podmorskih čunov.

Rusko bojišče. Rusi od *Rige* to je od morja dol do jezere *Naroc* strahovito napadajo nemce, ali brez uspeha. Nemci stojijo kak zid. Samo tüpatam so ništerni stopaj naprej prišli i jezero nikaj više nemcov zgrabili pa nekaj strliva zaplenili. Skoro teliko rusov so pa tudi nemci zgrabili. — Kre reke *Strype* so naši edno rusko postojanko zavzeli i jo razrüšili.

Türsko bojišče. Rusi so prišli v glavno mesto Perzije v *Teheran* i v *Ispahan*. Ešče 500 kilometrov težke poti moro napraviti, če ščejo Angležom na pomoč priti.

Na drügh bojiščah nega posebne spremembe.

Na morji je bila bitka med nemškov ladjov „*Greif*“ i tremi angležkimi. Prejšla je ta nemška i edna angleška ladja. 150 nemcov je vlovljeni.

Dom i svet.

Rusija. *Suchamlinov*-a bivšega vojnoga ministra so pred sodnijo postavili, zato ka je svojo čest brezvestno

zvršavao i tak zrok bio, ka so Rusi brez strliva bili en čas i nezmerne zgube meli.

Kitajsko. Vlada je ljudovlado nazaj postavila, casarstvo pa odpravila. To pa zato, ka so se vnogi poreberili proti novomi casari *Juan-Sikkaj-i*.

Budapest. Naši pūšpeki so odločili, ka majnika eden den, če le mogoče prvo nedelo, bo skūpno sv. obhajilo po vseh farah za hvalodāvanje i za zmāgo.

Polsko. V *Ivangorodi* prek Visle velikanski most delajo naši. To delo je pogledno nadvojvoda Friderik v teh dnevah.

Macedonija. V Macedoniji pred *Solonom* so se manjši boji začeli. Nemci i Bolgari bi radi ništerne visine pred mestom zavzeli. — Grčki kralj je tūdi odpotūvao v Macedonijo, naj pogledne tam stoječo grčko vojsko.

Gospodarstvo.

Semenje. Staro semenje more skušati, je-li se sklica? Vunasto coto prestremo na tanjer, semenje gori potrimo, na mokrom i toplom se za ništerne dni morejo skazati klice. Tak pravijo, da takše semenje, šteroga se komaj polovina sklica, trbe li samo ftičom ta sipati.

Novo semenje je vsikdar boljše od staroga. Semenje više leta obdrži svojo klicno moč.

Zdaj vam popišem, kak dugo trpi žitek klice pri ednom ali drugom semeni.

Edno, dve, triletno je semen lūka, kūna. Tri, štirilet trpi žitek graha, selera mrkevce, prpra.

Štiri, pet let žive klica repe, retkvi, endivie, (lentive) grahšiča.

Pet, šest letno je semen burgunde, tikvi. Od šest let dale žive semen ogork, paradajsa.

Dobra gospodarica vsikdar ma staro semenje. Či se edno leto ne posreči, ma na drugo leto kaj naprej vzeti.

Na Rusko je proso treseti koron.

Šušnjek je meo dve hiši.

Edno je podedovao od svojega očo. Drugo je pa nindri na licitaciji kūpo. Štara je se bila, pali je ne doli vtrgno. Šteromi deteti na silo de dobro.

V staro hišo je arendaša vzeo. Ne je to dosta penez. Kda pa je boljše, či v hiši što prebiva. Nikda-nikda li ščisti hram, trava gori ne vdari na trnaci.

Z arende je prišo eden siromak. Nika drugo ne meo, kak kaput na sebi pa ženo i ništerno male dece.

Veliko siromaštvo je bilo.

Šušnjek je zato od leta do leta notri sterjo svojo arendo. On je tak držo, da siromaka ne ga na sveti. Ne sme biti. Či si šče, si lahko spravi, zato ma zdravo i močno roko.

Kmet vu velkom deli, v trūdi gori raste, na veke ma bojno s lagoonim vremenom, s nesrečov, kūgov. Ka ma, s božjov pomočjov sam si je spravo.

Pismo na bojisča.

Stara pravljica (fabula) pripovedāva, ka je bila dana ednomi človeki takša škér do rok, z šterov, je vse na zlat obrno, česa se je dotekno. Mi tūdi mammo takšo škér v rokah i ta je naš *namen*. Če z dobroga, Bogi povoljnoga namena oprāvljam svoji vsakdenešnje posle, vsi se mi na zlat, na večni zlat obrnéjo, šteri de blesketao na mojoj nebeskoj kroni. Kak lahko se nam je zveličati, kak si brez trūda moremo kinče večne spraviti, šterih niti rja ne poje, niti jih tatje ne okradnejo. Ne trebe drugoga včiniti, kak dober namen si obūditi. Takši namen je: Bogi na čast, svojoj dūši na hasek, naj si nebo zaslūžim, se pekla, vic rešim itd. Najpopolnejši namen je: iz *ljūbezni do Boga* delati. Té namen si pa najležej v to formo obūdimo: *Moj Jezus to žele*.

Če boš zato, dragi vojak, žejo ali glad trpo, jo ali pio, hodo ali počivao, strelao pri napadi na neprijatela ali bežao pred njim, boš stražo ali spao, boš zdrav ali ranjen, boš rešen smrti ali boš mirati mogo: *včini vse to zato, ker Jezus tak žele*. Z *ljūbezni do Jezusa*, ki je z *ljūbezni do tébe* jo i pio, žejao i gladio, je odičen bio na Tabori i vmorjen na Golgoti.

Ljūbezen do Jezusa miloga, tvojega Odkūpitela i tvoje večno plačilo do toga neskončno lepoga neskončno svetoga, dobroga, milostivnoga tvojega kralā, Jezusa Kristuša naj vodi vse tvoje djanje. Té namen v nebeske demante spremeni tvoje jesti, piti, počitek i dobro volo nedužno ravnotak, kak trpljenje. Edno je samo potrebno, dūša ti ne sme mrtva biti, to je dūša ti ne sme meti na sebi smrtnoga greha. Da kak na mrtvoga človeka obešena ta najlepša obleka ali v njega sprāvljena najprijetnejša jed i pijača ž njim vred segnjili, ravnotak segnjili i se v peklenški ogenj spremeni najsvetejše djanje, najčistejši namen, če izvira iz dūše, v šteroj se skrivle če samo eden smrten greh.

jim vremenom, s nesrečov, kūgov. Ka ma, s božjov pomočjov sam si je spravo.

Pa bojna njemi pravico dala. Samo moč i batrivnost lada.

I zato bi pavra za nesmilnoga držali?

Ne je. Zna on jokati i pomagati drugoj nevoli, či se je brezi krivice lastivne pripetila.

Pri naših žalaraj je žmetno šlo. Mož je na Štajarsko hodo, či včasi je nikda celo do Bavarskoga prišo. V zimi je pri peči sedo i jo, či je kaj meo.

Naprej so pojeli, že v zimi, ka de ešče v leti slūžo. Pa duga leta so ne mogli na telko prinesti, ka bi si krūh iz tistoga kūpili, ka so si v leti zaslūžili. Žmetno je zgrabiti človeka, ki pred nami na dve ali tristo stopajov ide. More se krepko popaščiti. I to ne razmi ništerni siromak.

Međ tem se je pa zgodilo, da je bojna vōvdarila.

Pozdrav sv. jūrjenskim vojakom.

Dragi vojaki, ki ste že prle i zdaj ne davno z jūrjenske fare pod orožje zvāni, — na tom mesti vam pošle svoj srčen pozdrav vaš dūhovnik na ona mesta, gde zdaj svoje slūžbe opravlate na obrambo naše krasno-lépe drage domovine. Okrepčeni z presvétim obhajilom — i okinčani z sv. škapulérom B. D. M. ste slovo vzeli od svoje hiž, i od vaše družine, i mirovno lepo odhajali od onoga miloga kraja, gde srca vaših za vas skrbilivo molijo: za vaš blagoslov, — za napredūvanje, za odičeno zmago naše vojske.

Zvoni donijo
V jūrjenskom doli,
Slovo glasijo
Za našmi sinovi.

Brikta njim slova
Za mili naš kraj, —
Boža pa vola
Odhajati zdaj.

Srečni so oni
I v časti takaj:
Dom je zdaj goni
I lūblen naš kraj.

Vsele molitve
Z nosimo v srci,
I je do nébe
Pošlemo gori:

Bog vas naj vodi
Po vaših potaj
Marja z vam' hodi
I angeo čuvar.

Da za cérkev dom,
Se vojskūjete
Tá, kde vaš je zvon,
Z slāvov pridete.

Pridete srečno,
— Zmagalci nazaj,
I nam, ki vas lūb'mo
V slovenski naš kraj.

Čarič Jožef pleb.

Naišla je nje nindri tam na Tirolskom na „streklni“. Z rok je njim spadnola motika. Vō so plačani bili. Ešče kufre so tam nihali vu' velikoj sili. Šteri so dale tam ostali, so njim domo poslali.

Li domo! Po postājah so je pitali, kam?

— V Srbijo.

Dobili so piti, dobili so cigarov, kelko so šteli.

Prišli so v naše male vesnice. Edni iz Štajarskoga, drugi iz žetve.

V kūp so se pobrali, glasili so se pri notariuši. Zaran za zarānkoma odidejo na železnici.

Tolažili smo je, da bojna ne de dugo trpela. Srbsko komaj za zajtrik doide.

Stariške, žene so je sprevedile na železnico. Prišo je vlak. Dugi je bio. Vse vrsti vagoni vkūp prikapčeni, štale za konje, odpreti vagoni za drva, za šoter. Zdaj je vse puno bilo lūdi.

Podpora.

Kak velika je podpora? V Železnoj i Zalavskoj županiji (Vasm., Zalam.) od osem let starejši, kim ide podpora, dobijo na den 70 fillerov. Od osem let mlajši, ali tisti, za štere se je vojak samo deloma skrbo, vlečejo polovino te podpore, najme 35 filerov na den.

Ki nema svojega stana, dobi na arendo tudi 35 filerov na den dotečas, dokeč se teliko ne nabere, keliko na leto more arende plačati. Više té šume ne dobi podpore.

Kak velika je skupna podpora? Podpora za osebe (peršone) podpora za stanüvanje ali arendo ne sme vekša biti oboja skupno, kak je vojak na den služo predtem.

Kda se podigne podpora? Podigne se, če se vojaki dete, brat ali sestra, vnük ali vnüka narodi, šteri potrebüjajo pomoč. Ravnotak se podigne podpora, če štero dete spuni osmo leto. Potrebno je pa té spremembe pri notariuši javiti i za podporo prositi.

Kda se pomenjša podpora? Podpora se poménjša, če što z med tistih, ki so jo vlekli, merjë; iz družine podpora dobivajoče ali po sklenitvi zakona, ali po drugoj poti vöstopi, ali pa, če družina arendaška si hišo küpi. Té okolščine zmenjšajo podporo.

Glási.

Od naših vojakov. Mrtev je: *Posedí Viktor i Rob Andraš z M. Srdišča, Süklar Marko i Tratnjek Matjaš z Lipovec, Zadravec Martin od Lipe, Vogrinčič Štefan z Topolovec.* Srce Jezušovo, bodi njim smileno. *Vlovljen je: Kutoša Mihály od Sv. Sebeštjana, Smej Jožef z Beltinec, Sedmak Karol z Strigove, Žalig Štefan z Beltinec.*

Što je samo to vido, se je mogo jokati.

Ve je tudi bio joč, ka bi ešče grmečega Boga ne mogo čüti.

Odpeljali so se v Küseg. Vküp je tam prišlo lüdi, ka ešče na tretji den so ne pitali za človeka. Spali so pod milov nebov, pod kakšim drevjom i grmovjem. Bojna je naprej vrgla svoje tmične tenje.

Šušnjekov žalar je tudi notri rukivao.

Kak so vojake iz vesnic vu varaše zvozili, je železnica henjala večkrat hoditi, samo eden par so nihali. V gojčno rano je šla iz Sobote i večer je prišla iz kermedina. Ta nam je prinesla Novine. Kak smo za nje lovili? Ta nam je prinesla pisma od naših vojakov. Cela čupora žen i dece je stalo pri pošti. Telko so po trnaci sepata hodili, da ešče poštova Ruška sa je razčemerila i ništere babe vözlüčala.

Prišli so veliki razglasi, po krčmah so je na steno pribili. Dalo se je čteti, da doma ostale siromaške žene i deco podporo dobijo. Domovina ne

Glas na Cankovo. „V tom postnom časi, šteroga se spominamo trpljenja našega G. Jezušä Kristušä, propo simo vse farnike cankovske, naj molijo za nas, kí se pokorimo za sé i za vas na bojišči. V molitev vam zročimo tudi naše pokojne pajdaše, posebno *Vogrinčič Štefana z Topolovec,* koga smo ne dugo predtem pokopali. Srčno vas vse pozdrävljamo i vam želemo blažene vüzemske svetke.“ — Kornhauser Andraš i Šinko Jožef z Domajinec, Magyar Jožef z Topolovec, domobranci 18. pp.

Glas z Volhinije. „Kak vucje na ovco so se sünoli naprijatelje na nas z nečamurnostjov, pa hvala dobromi Bogi i Bl. D. Mariji, vse smo je zmägali. Z našimi trüdnimi, s zdelanimi rokami smo obranili mladi i stari vojaki domovino. Mi slovinci smo v obrambi domovine ne zaostali za drugimi narodi, poštenja ne smo zgübili, ešče smo si je spravili. To posvedočijo vnoge zlate, srebrne i bronaste svetinje na prsah naših slovincov. Kda so plem. felsöszopori *Tóth Sándor* podpolkovnik pitali za stotnika naše stotnije, kakše lüdi ma v svojoj stotnji, je té odgovoro, ka vogrske slovence. Zatem je podpolkovnik ednomi slovinci na prsi djao roko pa pravo: *Ljübezen do maternoga jezika ne škodi branitelstvi domovine, naj je samo srce mrčno do domovine.*“ Od te vüre mao, ka sem čüo poštüvanje moje materne reči iz vüst zapovednika še z vekšov vernostjov stojim naj branim domovino. — Izmed slovincov smo pokopali tü desetnika *Obal Šandora* i do-

püsti v nevoli držino onih, ki se za domovino vojsküjejo.

Ništerim ženam so se oči zblešketale.

Dobile so sirote, dobile so i přemožne. Keliko nevoščenosti poleg toga? Keliko odürjavanja?

Bila je ves, kde je župan nikomi ne podpiso. Prej, ka de ves mogla nazaj plačati. Šle so žene k solgabiroti, tam pa so njim na oči vrgli, da se šegavo nosijo. Da pa či je pri njih takša šega — ešče pri siromaških.

Šušnjekova žalarkinja je tudi dobila podporo. Pa veliko. Dosta falatov krüha ma ona vsaki den vrezati.

Nego teliko penez je v svojem življenji ešče ne obračala. Prišlo je na krüh, staromi oči na dohan, nikdanič ešče je glaž skrivala.

Ostra prepoved je dana bila, ka podpore po krčmaj na vino ne smejo zapraviti.

Pa kelko so spile. Ne med pivcami, — ne so smeje. V kühnji, krčmarje znajo z očmi güčati.

mobrance *Holcman Karoly, Kós Martina, Božak Mihala i Vogrinčič Štefana.* Kozar Janoš je obečao, ka pošle slovincov iménimih slika grobno, če što žele z med domačih grob svojega vojaka viditi. Zglasite se pri vrednistvi. Vrednik. — *Kozár Janoš domobranec* 18. pp. pri III. oddelki strojnih pušk.

Prošnja vojakova. Oletič Matjas pešak 48 pp. nas prosi, naj opominamo drage naročnike, ka bi srčno molili za trdokorne vojake. Toži se naime, ka ništerni vogri strašno künejo i slovinci moro vno go špota od njih gorivzeti. (Špotljivce i preklinjavce en čas trpeti, za njé moliti, krotko je opomenoti, če pa to ne hasni, nazna niti je višešnjoj oblasti. Vojaki ednako služijo domovino, ma zato te dober pravico Bogi služiti i ga vtom nišče ne sme motiti. Molimo pa za naše dobre düše vojake. — Vrednik).

Spomin na † Miroslava. E. Z. vojak nam piše: „Z vašega pera sem najprle zvedo, ka nas je mladi Bašša povrgeo i se je v mirno počivanje odselo pa odneso veliko vüpanje, štero smo v njega polagali. Tü nas je ostavo v najvešjoj žalosti; ne de več gorečega pesnika, za kom bi jaz tiho hodo, s kom bi jaz edno čüto... Tak se mi vidi, kak če bi za sproletjom v jesen spadnoli... Počivli v Božem miri.“

Zakaj je ne salutirao? V Kaniži je srečao nadporočnik prostoga vojaka, šteri je preštmano kadio kre njega, salutirao njemi pa nej. V levoj roki je noso palico na štero se naslanjao, oblečen je pa bio po siromaškom. „Zakaj ne salutiraš?“ ga pita nadporočnih. Vojak bi nad z nogami vküpvdaro kak inda, samo ka ne ide. Na pitanje odgovori: Javim ponizno gospodi nadporočniki, ka pravo roko na-

Pa bi Šušnjekova žalarkinja ne pila? Nikdar je ne mela penez. Zdaj pa ma. Pa „krakerl“ je tak sladki, belo vino na rudeče po farba.

Takši je svet. Vse pozabi. Veseli se zdravji, veseli se sunci.

Pisma so eden čas redno hodile od moža. Ednok so samo vöostale. Ona je li pisala za njim, nego odgovora ne prišlo.

Celo leto je minolo, nikšega glasa od njega.

Na ednok je samo prišlo pismo. Nemški je bilo zapisano. Tak je stalo, da je vlovleni, mesto Rusko, kde stanüje, je tudi naznanjeno, na konci lepo da pozdraviti deco i ženo i na slednje treseti koron penez prosi.

Žena žalostno čte pismo; najbolje jo to težü, kde vzeme ona treseti koron.

Že osemnajset mesecov trpi bojna. Či bi vsaki mesec na stran djala dve koroni pa bi ništerne korone na posodo prosila, — bi lepo šumo lahko poslala možü.

Mož pa daleč na Ruskom čaka peneze.

rejeno mam, ešče je ne morem zdignoti. Z levov rokov se pa moram na palico naslanjati, ar me narejena noga tudi še nešče bogati. Nadporočnik je nato z ostrogami vküpvčesno i dugo salutirao čonklavomi i plantavomi junaki.

Tolvajski vjetniki. Zgrabljeni srbi so v *Zalaápati*-ji i v *Esztergályi*-i povojeno svinjsko meso i vino vkradnoli, rusi so pa pri *Sárvár*-i 15 kokoših odnesli.

Slovo vzemem od drage fare tišinske, od naše ljubléne slovenske krajina, od svojega dühovnika. Batrivo idem na bojišče. Sprevaža me blagoslovljeno čislo i ž njim obramba Bl. D. Marije. Moja kučica na Tišini stoji, kje jaskie zeleni, v šteroj sem ostavo ženo i sedméro malo dece, ki vsi so okoli mene stopili i nemilo jokali zamé. Pomagati njim ne morem. Naj je čuva i zakriva pod svojem maternim plaščom z menov vred Bl. D. Marija, ka ešče ednok vküppridemo.

Jaz i vsi vojaki tišinske fare, nahajajoči se na bojišči prav lepo prosimo vse domače, naj molijo za nas vojake i pobožno živejo, dostakrát se spovejo i prečistijo za nas, deca pa naj na edno reč boga svojo mater pa se vsakomi starešemi pokloni: Hvaljen bodi Jezus Kristus. (Hohegger Franc z Tišine, 18/III. črnovojniški bataljon, pošta 148.)

Tretjikrat idemo na to strašno bojišče. Zbogom pravimo nasim dragim domačim, poz nancem; celoj prelubljeni krajini slovenskoj pa prosimo vrelé molitve vaše, dragi slovinci, za nas. Škrilec Ferenc z Kroga, Šaberla Ferenc z Motovilec, Rituper Karol z Strükovec, domobranci 18. ppolka.

Verni do groba. „Sedem mesecov tlačimo že bojišče. Na peroti püstimo žele i misli našega srca pa pohodimo v dūhi milo slovensko krajino. Pozdravimo vas, drági naši domači, pri šterih smo bili kak mili ftičice veseli pa vam naznanimo, da ščemo ostati verna Marijina deca i verni sinovi domovine do zadnje kapljice krvi.“ Rūžič Ferenc i Kós Matjaš z Petanec, Fujs Alojz z Prosečkvesi, domobranci 31. ppolka.

Na podporo Novin i Marijinoga Lista so letos darüvali: Rajner Ferenc žena z Bakovec 2 k, Žerdin Jožef, sanitéc z V. Polane 2 k, z G. Bistrice: Doma Nandor 30 fil., Raj Štefan 1 k, Kustec Andraš vojni pek 10 k. 50 fil., Marič Ferenc desetnik 18 pp. 4 k, Novak Ferenc z del. oddelka 5 k, Kocet Martin iz 17 pp. 3 k, Gabor Magda z Bednjaj 1 k, Krauthaker Ferenc iz 20 pp. 2 k, Lončar Veronika z Gorice 4 k, Sakovič Jožef pl. z Türnišča 20 k, Faflik Ferenc kaplan 5 k, Györek Janoš sanitéc 4 k, Eidsit Štefan z Gederovec 5 k, Sanko Jožef iz V/13 bat. 5 k, Bedič Franc z Žabjevesi 2 k, Jablanovec Jožef z Plipica 90 fil., Balažic Martin desetnik 48 pp. 4 k, Kustec Matjaš z G. Bistrice 1 k, Raj Jožef 40 fil., Uršulinško društvo z V. Polane 90 fil., Serüga Jožef od Sv. Sebeštjana 1 k, Hozjan Štefan stražar prevzetih iz Esztergoma 2 k, Haužekovič Julia z Hrastja 1 k, Slavič Ana z Dobrave 1 k, Sereč Jožef i Ana z Satahovec 2 k 40 fil., Žitek Štefana žena 40 fil., Kozar Mihal 1 k, Plej Jožef z Beča 3 k. (Dole.)

Bojazen i mržnja, štero mámo do kuk, stenic, buh, vüš kebrov, molov, müh i družih stvarcov, je opravičena, ar mühé prle na nesnaga, zatem pa na hrano sedajo, kügo i betege širijo; molje, listnate vüši, keabri, kvar v hiši narédijo, stenicé buhé i vüši so pa ljudem i živini ednako neprilicne. Te stvarci odpravi z hrambe, kühinje, štale i gred hitro i stálno Fellerov „Elsa“ prah za stvarce, šteri prekosi vsa druga sredstva proti nesnagi. 5 velikih zavitkov 5 koron; 1 zavitek za 1 K se priloži K bošilci. Pošila to pravo jedino Feller V. Eugen, lekarnar, Stubica, centrale 146. (Zagreb. žup.)

Najnovše.

Nemci so metali bombe na Solun — Na italjanskoj fronti se boji nadaljüjejo — Vse napade smo odbili — Na beneške (Venocia) železniške naprave so naši aeroplani metalebombe bombe — Na besarabskoj meji smo vse ruske napade odbili in rusko prodiranje vsepovsed zabranili.

Pošta.

Kutoša Mihalja domači. Sv. Sebeštjan. Zavitki 35 dek se smejo samo v Sarajevo i na sledeč števila bojne pošte pošitati: 6., 10., 11., 12., 13., 14., 15., 17., 19., 19/II., 20., 22., 22/II., 23., 24., 26., 27., 28., 29., 30., 32., 33., 34., 35., 36., 37., 38., 39., 40., 41., 42., 43., 44., 45., 47., 48., 50., 51., 52., 53., 54., 56., 57., 61., 62., 63., 64., 65., 66., 68., 69., 70., 71., 72., 73., 74., 75., 78., 79., 81., 83., 84., 85., 86., 87., 88., 89., 91., 92., 93., 94., 95., 98., 100., 101., 102., 103., 104., 105., 106., 109., 110., 111., 112., 113., 115., 116., 116/III., 118., 119., 123., 125., 126., 127., 128., 132., 136., 137., 139., 141., 142., 144., 146., 148., 149., 150., 151., 156., 157., 162., 163., 164., 172., 173., 174., 176., 179., 180., 182., 183., 184., 185., 186., 189., 200., 202., 204., 206., 207., 208., 209., 210., 212., 213., 214., 215., 216., 217., 218., 219., 220., 221., 222., 223., 224., 225., 226., 227., 229., 230., 231., 233., 235., 236., 241., 251., 253., 254., 256., 257., 258., 264., 265., 271., 274., 301., 302., 303., 304., 305., 306., 307., 309., 310., 311., 312., 313., 314., 316., 320., 321., 322., 323., 325., 326., 327., 328., 329., 330., 331., 337., 338., 339., 341., 350., 351., 352., 353., 354., 355., 501., 502., 503., 505., 507., 600., 601., 602., 603., 604., 605., 606., 607., 608., 609., 610., 611., 612., 613., 614., 615., 630.

Ml. Trplan Pavel. Sv. Bedenek. Če bi meo, rad bi ti poslal, ali do zadnjega so kalendarje vse raznešeni. **Magyar Jožef Haselbach.** 7 k. sem dorok dobo. Bog plati. Listov je dozdej 5 hodilo, zdaj te 7 bo, da še dva prosite. Hvala na trüdi. **Ozko Marija. Pertoča.** Brati sem poslal Novine. Hodile do njemi. Penezi so prišli. Hvala. **K. I. Petanci.** Podpora je priša. Sini hodijo Novine na tisti naslov, kakšega je meo, kda je meni pisao. Naj miga ešče ednok napiše, lahko se je kaj premešao. **Lázár Mikloš. Tropovci.** Sini sem poslal Novine.

100 litrov domače pijače Elpis!

vkrepčevalne, téčne in žejo gaséče si more vsaki sam napraviti za male stroške. V zalogi so: ananas, jaboka, grenadina, maline, muškatełka, meta, pomeranče strašnica in višnja. Neuspeh izkljüčen. Ta domača pijača se pije poleti mrzlo pozimi pa vroče namesto ruma. Snovi z natenenim navodilom stanejo K 4.40 poštine prosto proti povzetji. Na 5 takših deležev se doda ena porcija brezplačno. Za kmetijstva, vekša hišna gospodarstva, delavnice, tovarne i. t. d. je to sredstvo velikanske vrednosti, ker se delavci s tov pijačov okrepeajo ne da bi bili pijani ali pa da bi zgübili na delavskoj zmožnosti

Janez Grolich, drogerija „pri angelju“ Brno šte 85 Moravsko.

En karton za poskušnjo 10 litrov stane 70 fil., šteri se lahko pošljejo v štemplnah. Takši kartoni se dobijo za poskušnjo tudi po vekših drogerijah.

TO INIKAJ DRUGO

je nigdašnjega, dobroga, bolečino vtišajočega Fellerovoga „Elsa-fluid“-a prava kantica i jedino pravilni znamek. Ne zavolo rekláma, nego samo zato kažemo v više dánoj slici glažek i znamek, naj se proti nevalánim ponarejenim rečem uspešno moremo braniti i znova provdarjamo, naj se pri kúpili pazi na ime „Feller“ i na znamek „Elsa“. Ki toga dobroga, zanesljivoga domačega vrastva še ne pozna, naj opita svojega zdravnika, ka je za bolezen, prehlajenje, trganje-protin, šinjeka i prsi bol jako dobro vrastvo. Ka zanesljivo zdravilno moč ma, se vsaki lahko prepriča po reč kak 100.000 zahvalnih pismah i vračiteljskih priporocitvah, štere vsaki lahko pregledne v Fellerovoj lekarni. — 12 malih ali 6 dupliških, ali 2 specialnive kanticifranko 6 koron, 24 malih ali 12 dupliških, ali 4 specialne kante franko 10 kor. 60 fil., v jedino pravo kakovosti v Feller V. Eugena lekarni, Stubica, Centrale 146. (Zagreb žup.) — Fellerova naráhi pogánjajoče, želodec okrepeajoče Rebarbara „Elsa-pirule“ 6 škatlic franko 4 kor., 40 fil.) so samo z „Elsa“ znamkom prave.

HRANIMO SE BOLE

i ozdravimo svojo deco pa pa oslabljene, betežne svoje domače, povekšajmo njuvo životno moč po dobroj hrani. Zdravoga, močnoga človeka ešče sühi krüh krepí. Ali mala deca, slabokrvni, slabi, nadajajoče matere, oslabljeni, betežni trpeči, starejši, ki so beteg ali drugo vekšo nevoló prestáli, deca mozolnata, zobé metajoči, porodnice i drügi slabi ljudje ne morejo navadne hrane vživati ar nemajo moči za prebavo. Tei moro zato lahko prebavljivo i jáko hrano meti i to najdejo v pravom Fellerovom ribjem olji. Nema niti slaboga dišeca, niti božnoga žmaja, i je tak prijetno, da je tudi deca radi vze-mejo. Ribje olje vnogo profesorov i zdravnikov priporáča, krv i mišišje raste ponjem, pri deci da zras kostem i njim, dihalnice dobrodejno ofriši kak ti gut, prsi i plüča. Telo okrepi, povspeši ozdravljenje, okrepečanje, telo ojunači proti betegom, da tek, prebavo tira, oslabljenost, slabokrvnost, slabo hranjenje odstrani i poleg toga je li zadosta poceni. pogojno je več vredno kak vsaki inozemski zmes emulzio, prašek i spodobne reči. 2 kanti franko pošlje za 5 kor. v pravo kakovosti Feller V. Eugen, lekarnar, Stubica, centrale 146. (Zagr. žup.)